

Руке

Руке човекове. То је оружје свачије. Кад гледам руке, шаке нечије, тако ми се чине чудновато, тако тихо и чаробно. Ко зна шта су те руке радиле. Ко зна чиме су се бавиле, шта ли су постизале. Рукама се управља. Оне су дивне, а облик је шаке јако леп, елегантан, доста тога симболизује и значи.

Руке су као Богу што је моћ. На шаци се чита судбина, шта ћеш радити у будућности с њима. Да немамо руке, не би створили ово што јесмо до сада, не бисмо могли, не бисмо умели... Руке су заслужне за све, њима смо се уздигли из блата и прашине и усправили кичму, еволуирали. Њима смо се бранили и освајали, руке су апсолутна моћ човечја јер у њима је све. Оне садрже додир, а додир много тога значи. Најгора ствар, и уједно најужаснија, јесте када чујем за сецирање тих дивних створења... О да, у мојој глави, оне су постале створење за себе. Иво Андрић их је описао у "Разговору са Гојом" као да нису део тела, него их види као нешто више.. Рука уметникова је "рука која ствара"... Управо!

Рука јесте творац! Апсолутни творац свега чојвечјег! Рука у себи има, поред нерва и меса, сву силу човечанства. Зато учи своје руке техникама, буди им добар учитељ и оне ће ти за цео живот служити...

Катарина Марковић, IV-Г

Небо

Небеска пена провлачила се кроз плави простор на ком је настала. Док смо кружили око ње, распарчана је стајала, као да се нешто страшно десило иза ње, па је остала као обрис тог бруталног догађаја.

Можда су се разљућени цинови препирали с друге стране, па је један бесни удар његове огромне песнице о тло био довољан да заљуља целу земљу и дигне облаке прашине велике колико једно море.

Сунце ми је личило на златног коња у галопу, који претрчава модро плаве горе поред којих смо се с њиме тркали. Но, свако је возило за ватреног шарца споро. Он је господар долине и може предухитрити и сам ветар.

Боје су се расправљале, која ће с којом плесати? Никад довољно нијанси љубичасте, румене, златне... Био је то бал на небу.

Обукле су се у мекане, беле хаљине и покушавале да заведу пољане и борове својим љупким пресијавањима и игром.

Кровови су се назирали не би ли боље видели ову небеску представу какве нигде на свету није било. Као да смо попили, сплет шаренила се мешао пред нашим очима. Ово је дешавање каквог нема.

Доле је било хладно, а горе страствено. Небо је палета, умазана и мусава најлепшим смешама боја.

Никада, људи моји, нећете видети оно што ми гледамо сада. Можда смо поражени

призором који су анђели искомпонували, можда нас је преплавила емоција из цветања нових, никад пре видјених колорита... Али када кренем да удишем све те боје у ваздуху осетим се препорођено. И онда знам, знам да је живот светиња, и пожелим да у тој светињи и ја пронађем срећу.

Нек то трагање започне од сутра, јер инспирација од небеског бала држаће ме до последњег мог становања на планети.

Удаљавамо се, а изнад нас остају само сиви трагови циновске борбе и плесања боја. Све их је мање, изгледа да је представи дошао крај. Небо се повлачи у све тамније нијансе као када завеса најављује завршетак својим заклањањем позоришне сцене.

Ноћ

Исправају из земље капи кише, осећа се као у мојкрој шуми или при првој јутарњој роси.

Плодна земља и природа попрскана провидним соком.

Мирис свеже ноћи, овако ја замишљам да би мирисао месец кад би био мало ближи.

Испод сигурно пужеви и глисте праве весеље, купајући се у овако чистој флори.

Сваки следећи није добар као први дах овог фантастичног ноћног призора.

И осећа се парфем с мог јастука.

Сва ова вештачка светла волела би да су лепа и велика као оно ноћно сунце, онај големи лунарни објекат.

Сада звечаркин звук даје шмек поноћноме оркестру зрикаваца и скакаваца. Као да шапутавим мелодијама успављују гране и листове.

Тако се грање савија, лелуја нежно својим тананим ткивом, и прави чудесну атмосферу која сигурно у људима буди жељу за нечим тајанственим и искреним. Људи су другачији испод тамног покривача, помало бољи и помало мирнији.

Не желим да икада сване, да ми светлост отме ову лепоту ноћи и звезда. Склопићу капке и правити се да никада, никада неће доћи дан.